

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ...

Вчора в нашому цеху перед початком робочої зміни зібралася молодь — товариші разом обговорювали знаменну подію в житті всього радянського народу. Кожен слухав промову Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на урочистому засіданні, присвяченому врученню місту Тулі медалі «Золота Зірка». Це справді свято — свято не тільки жителів міста-героя. «За мужність і стійкість, виявлені захисниками Тули при героїчній обороні міста, яка відіграла важливу роль у розгромі німецько-фашистських військ під Москвою...». Нездоланний бастион перестав бути столицею!

А найбільше схвилювала всіх тепла, яскрава промова товариша Л. І. Брежнєва. Захоплює її глибина, всеосвітність. Славні ре-

волюційні, героїчні традиції ковалів Тули сьогодні примножилися завдяки тяжкій працею, говорять Л. І. Брежнєв. Він називає імена представників робітничих династій, які кують мир і щастя для всієї нашої країни.

Ми, молоді токарі Галина Макодай, Микола Раюк, фрезерувальник Володимир Гуляєв та багато інших ударників праці, усвідомлюємо важливість особистого внеску до спільних багатств Батьківщини. Тому питання Ленінського заліку, соціалістичного змагання за право підписати Репорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС до 60-річчя Великого Жовтня й стоять нині на порядку денному нашої цехової комсомольської організації.

В. КРАМАРЕНКО,
токарь, секретар комсомольської організації цеху № 1 Кіровоградського заводу друкарських машинок.

З ІМ'ЯМ КОРЧАГІНА

По-ударному працює на прокладанні залізниці Долинська — Помічна комсомольсько-молодіжна бригада імені Павла Корчагіна, де майстром Зураб Окунджаєв, бригадиром Анатолій Ликов, а комсоргом Валентин Кветко. Минулого року колектив двічі ви-

ривав першість у соціалістичному змаганні.

На честь 60-річчя Великого Жовтня комсомольці вирішили план робіт 1977 року виконати до першого листопада. Включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання, хлопці за зміну укладають близько двох кілометрів сталевих ланок.

На фото: бригада за роботою; на насип лягає ще одна ланка колії.

Фото П. АРЧКОВА.

У Лозуватській спеціалізованій майстерні Компаніївського районного об'єднання «Сільгосптехніка» працює комсомольсько-молодіжний колектив комуністичної праці. Цього високого звання він удостоївся ще 1968 року. Нині молоді несе ударні вахти «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів».

Понеділок, 10 січня. Коли ми прийшли на роботу, на щиті, що висить над дверима майстерні, було написано: «До кінця місяця лишилося 20 комбайнів». Тобто лишилося полагодити до плану. Встигнемо.

Зранку всіх покликали на збори. Підбавили підсумки роботи за минулий рік. Виявляється, виконали річний план на 106,4 процента. Здорово! А цього року нам довели план: відремонтувати 200 комбайнів «Херсоні-7», 420 вузлів та агрегатів, виробити реалізовану продукцію на 187 тисяч карбованців, а валової — на 315 тисяч. Більше, ніж торік. Ми подумали, прикинули і вирішили: виконаємо план до 24 грудня. А то й раніше. Рік же такий, ударний.

Сьогодні почався дев'ятнадцятий тиждень ударної вахти. Ми присвячуємо його 1935 року — року Стаханова.

Вівторок, 11 січня. Весело в майстерні. Гуркочуть верстати, дзижкають електроталі, в кузні бухає молот. Василь Басистий, новенький, підійшов до Василя Лавріненка і питає:

— Як розібрати обривні вальці?

А секретар каже:

— Раніше молотком вибивали, часом торці валів розклепували, а тепер, будь ласка, зйомники візьми і працюй спокійно.

Зйомники він сам робив. Як перевели нашу майстерню на спеціалізацію по ремонту лише кукурудзообробальних комбайнів, то наробили ми всяких пристроїв, спеціальних інструментів. Культура праці нині

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

ремонтуюмо «Херсонці» для колгоспів 11 районів області. Потроху стаємо «вузькими» спеціалістами. Якщо колись за день лагодили один комбайн, то тепер за два дні встигаємо три відремонтувати.

Після обіду секретар парторганізації Василь Терентійович Родзинський сказав, що Компаніївська майстерня виконала план на 101,8 процента. А компанієць — наші суперники у змаганні. Ми — перші! І по об'єднанню посіли перше місце, хоча в четвертому кварталі перемогла Компаніївська майстерня.

Середа, 12 січня. Зранку знову були збори. Завідуючий майстернею Віктор Петрович Зінченко виступив. Він повідомив, що керівництво рекомендує довірити Іванові Микитовичу Степанову та Василеві Кучеренку працювати з особистим клеймом. Ну, Іван Микитович ветеран, трудиться тут, мабуть, відколи й майстерня стоїть, а Василь — молодий. Та не зелений.

Потім підвівся слюсар Федір Абрамович Маржановський, теж давно в Лозуватці. Дядя Федя сказав, що добре знає, як працюють ці люди, що можна їхньої роботи не переїряти. Так і записали.

Еге, «не переїряти». Три місяці — витримка. Ще й як поскіпливо перевіряють! Можливо, у кого б і зійшла посередня якість, а Степанову і Кучеренку повернути. І не доведи бок. А якщо за три місяці все буде гаразд — замовлять клейма.

В обід сталося «ЧП». Іван Босий улаштував сварку в чужій

хаті, образив жінку. До вечора в майстерні вже висів «Комсомольський прожектор». Намалювали жінку, що сидить за столом, а позаду неї здоровенна «дитина» з пляшкою в кишені стоїть на колінах. Чому

Репортаж червоного тижня

НАСТРІЙ ЗАВЖДИ РОБОЧИЙ

вона стоїть на колінах, пояснює вірш:

Була картина ось яка:
Хильнувши Босий зілля,
Забрів у хату Божука.
Мовляв, позичить трояку
На завтрашню похмілля.
Присів, мовляв, віддам, повір!
Аж лобом бив долівку...

і так далі. Це Василь Сергійович Олексієнко вірші пише. А малюють Анатолій Винниченко та Федір Абрамович Маржановський. Начальник штабу «КП» — Валентина Головяна. «Прожектори» випускаємо часто, коли якийсь інцидент чи брех — відразу висить.

Четвер, 13 січня. Ще одні збори. Степанову і Кучеренку вручили грамоти районного об'єднання і знаки «Переможець соціалістичного змаган-

ня» за минулий рік. Знаки — як медалі, з посвідченнями. Є такий і у нашого комсомольського секретаря, Василя Лавріненка. За працю в дев'ятій п'ятирічці.

Босий підходив до секретаря парторганізації Родзинського, просив, щоб зняли вже «Прожектор». Василь Терентійович

сказав, нехай висить три дні, було б не бешкетувати.

Василь Лавріненко заготовив вузлів на два комбайни. А його учень Василь Басистий склав обривних вальців на два агрегати.

— Правильно, — засміявся секретар. — На тебе вся країна дивиться. — А норма ж — один. Сашко Божук склав дві жатки.

Чудово попрацювали. За день відремонтували два комбайни!

Аби в майстерні було більше робітників, ми б технологічну лінію налагодили так, що кожного дня з конвеєра сходило б два комбайни — чітко, як на заводі.

П'ятниця, 14 січня. «Проганяли» два вчорашні «Херсонці». Зійшлися всі — кожному хотілося подивитися на «свій» вузол. Нормально, агрегати працювали, як справні годинники.

Олександр Божук склав одну жатку і пішов до школи. Він у нас — учень-вечірник.

Василь Терентійович Родзинський ходить усміхнений. У нього — день народження. Написали поздоровлення і повісили на дошці.

Відремонтували півтора комбайна. Коли йшли додому, на щиті значилось, що лишилося 10. Половинка не рахується.

Субота, 15 січня. Сьогодні інженер-контролер Анатолій Винниченко в школі. Він там читає старшокласникам корисну дисципліну — «Трактори і комбайни». А школярі — підшефні нашого комсомольсько-молодіжного колективу. Кінчилися канікули — скоро придуть на екскурсію. Торік на роботу в майстерню стало двоє випускників. Цікаво, скільки ж їх буде цього року?

Неділя, 16 січня. Як і вчора, півмайстерні — на ставку. Хлопці — завзяті рибалки; Василь Лавріненко вловив з десяток карасів.

Значить, завтра Василь весело розказуватиме про риболовлю (а втім, він завжди веселий, з ним кожному легко). Та й у решти улов непоганий. Хороше працювати з добрим настроєм.

Він у нас завжди робочий. Залися з шоденника ударної вахти зробив

М. БІДЕНКО.
с. Лозуватка
Компаніївського району.

Крокує тиждень двадцятий

Уся країна жила єдиним трудовим поривом. Плани другої п'ятирічки вражали величчю, та ніхто не сумнівався, що їх буде виконано. Бо не існувало,

мабуть, людини, яка б не чула імен Стаханова, Ізотова, Ангеліної... Приклад знаменитих трударів підхоплювали все нові й нові тисячі робітників і колгоспників.

Добляючись фантастичних на той час результатів роботи, вони доводили

своє право на працю. На працю соціалістичну.

Пого, як і багато інших, не знав досі пролетаріям прав. дала нова Конституція СРСР. Вона та-

кож юридично закріпила перемогу соціалізму в юній Країні Рад.

Паблизався рік 1936-й — рік Конституції. рік сотень тисяч Стаханових.

ТРИ ПРИЗВИЩА, ТРИ БІОГРАФІЇ

1935 РОКУ широко розгорнулося соціалістичне змагання та ударництво на промислових підприємствах міста Кірово (нині Кіровоград).

Тоді на заводі «Червона зірка» працювала 21 комсомольсько-молодіжна дільниця. Кожна з них самовіддано боролася за виконання замовлень колгоспів та МТС до весняної сівби.

Комсомольсько-молодіжні дільниці і бригади відрізнялися від усіх інших видією культурною працею — краще організовували виробництво, доглядали за устаткуванням, вели боротьбу з браком. Перед у цьому вела дільниця № 1 на чолі з Костянтином Кочетовим. 1935 року його висунули на посаду начальника дільниці як спеціаліста, що добре оволодів технікою. Під його керівництвом дільниця виконувала добове завдання на 200 процентів. Костянтин Кочетов того ж року закінчив курси пропагандистів при міському комсомолу, став провадити масово-політичну роботу серед робітників. Костянтин запроваджував цікаві форми виховної роботи у своєму колективі. Так, у нього на квартирі після зміни за чашкою чаю збиралися його товариші, слухали патефон, який Костянтин вручав за добру працю, читали книги, газети, вирішували виробничі питання, палко сперечалися.

Кочетов був одним із перших молодих робітників міста, котрі наслідували почасти Олексія Стаханова. Виступаючи 28 грудня на зборах комсомольців механічного цеху № 1, він звернувся до комсомольців дільниці з пропозицією взяти зобов'язання до Х з'їзду ВЛКСМ — зробити комсомольську дільницю стахановською. Товариші підтримали його. Виконували зміни завдання на 250 процентів.

У механічному цеху № 1 трудився й потімешний робітник комсомолец Василь Телехов. На конвеєрі дисківних сошників він давав 197—218 процентів норми. Ось що писала про роботу Василя Телехова газета «Кіровська правда» за 6 квітня 1935 року: «Цікаво, як швидко з окремих деталей виростає сошник. Особливу майстерність у складанні виявив комсомольський групоорганізатор В. Телехов. Ного рухи швидкі, чіткі, вміло розраховані. Невідступно веде перед групою Телехов».

Ударник Василь Телехов достроковим виконанням плану I кварталу 1935 року завоював право підписати рапорт паркомові важкої промисловості СРСР Серго Орджонікідзе.

Наприкінці того ж року в країні розгорнувся стахановський рух, і Василь Телехов став ініціатором його на заводі. За зміну виробляв дві—три норми. Передавав свій досвід десяткам молодих робітників.

В. Телехов брав активну участь у громадському житті заводу і міста. Він був депутатом міської Ради, а комсомольці цеху не раз обирали його членом бюро. У РОКІІ другої п'ятирічки широко розгорнувся стахановський рух і серед трактористів, комбайнерів.

Початок масовому руху за високопродуктивне використання машинно-трак-

торного парку поклала перша (створена 1933 року) комсомольська жіноча тракторна бригада Паші Ангеліної. Послідовників її почину було багато й на Кіровоградщині. Один із них — Григорій Степанович Корнілов, бригадир тракторної бригади № 11 Кіровської МТС. Коли в області почався рух за завоювання перехідного мандата найкращого ударника-тракториста, що давав право на участь в обласному з'їзді трактористів-ударників, Григорій Степанович одним із перших включився в цей рух. Він став ініціатором боротьби за культуру праці в Кіровській МТС, а це означало — бездоганна якість виконаних робіт, максимальне використання машин, економія пального, бережливе, любовне ставлення до трактора. Виріток на кожний трактор його бригади зростає. Якщо 1933 року тракторист бригади виробив у переводі на м'яку орашку понад 700 гектарів, то вже наступного року — 816, а 1935 року — 1042 гектари.

У його бригаді було запроваджено чіткий облік роботи, пального. Бригада працювала по-стахановському. На кінець 1935 року вона заощадила 4168 тонн пального. А колгосп «Червоний прапор» с. Калнівки, де працювала бригада Корнілова, вишов на одне з перших місць в області.

Досвід бригади узагальнив Кіровський міський комсомол, ухваливши спеціальну постанову «Про стахановський рух у Кіровській МТС».

Корнілов завоював мандат на другий обласний з'їзд трактористів-ударників. Був учасником і першого обласного з'їзду. Розповідаючи в газеті «Кіровська правда» про свої плани на майбутнє, він писав: «Я вдруже народився і живу як людина, рівноправний господар моєї рідної великої держави». Тяжке було життя Корнілова до революції. Бідняк з бідняків, він навіть власного прізвища не мав. Односельці звали його Дротом. бо ноги він завжди обмотував старим ганчір'ям і скріплював його дротом, підперізувався теж дротом. У десять років залишився круглим сиротою, наймитував у куркулів, завжди був голодним.

Радянська дійсність перевернула його життя. Г. С. Корнілов на початку 1936 року першому присвоїв звання «Майстер соціалістичного господарства» і «Майстер тракторної техніки». Він — один із перших учасників Всесоюзної виставки досягнень народного господарства 1935 року.

КОЧЕТОВ, Телехов, Корнілов. Три прізвища, три біографії людей Країни Рад. Робітники і колгоспники. Вони, як і тисячі інших, творили, будували по-ве життя. Ми побачили їх у маленькому відрізу часу, насиченому боротьбою за соціалізм. І пізніше вони були такими ж радянськими патріотами, боронили радянську землю від фашистської навали в 1941—1945 роках, відбудовували народне господарство. Вони завжди були бійцями за справу Леніна.

В. КАЛИНИЧЕНКО,
Г. ТУРЧАНІНА.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ КОМПЛЕКСНОЇ БРИГАДИ БУ-2 КОМБІНАТУ «КІРОВОГРАДВАЗБУД» НА 1977 РІК (БРИГАДИР Д. І. АРХІПОВ, ГРУПКОМСОРГ А. БАБЕНКО).

Як конкретну програму дій сприйняв наш комсомольсько-молодіжний колектив постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки». Настав цього важливого документа адресовані й нам безпосередньо.

У відповідь на заклик партії та уряду в рік 60-річчя Великого Жовтня ми беремо такі соціалістичні зобов'язання:

— за рахунок впровадження прогресивної технології, кращого використання механізмів виконати план будівельно-монтажних робіт перших двох років десятої п'ятирічки до 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції;

— застосовуючи передові методи праці, вдосконалюючи режими роботи, раціонально використовуючи робочий час і суміщення професій, на кожного робітника добитись річного виробітку в грошах 17,8 тисячі карбованців;

— виробляти кожному за зміну:

— на укладанні бетону — 2,25 кубометра, на кладці цегли — 1,52 кубометра;

— за рахунок бережливого ставлення до механізмів, інструментів, пристосувань та будівельних матеріалів знизити розрахункову собівартість робіт на 0,3 процента;

— навчити суміжних професій 8 чоловік;

— підвищити кваліфікацію 4 чоловік;

— не допустити порушень трудової дисципліни;

— підвищувати свій ідейно-політичний та освітній рівень у гуртках і семінарах партійної та комсомольської політосвіти, у вечірніх школах і технікумах.

Приймаємо виклики на соціалістичне змагання колективу комплексної бригади, очолюваної П. І. Запорожним.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на бригадних зборах.

НОВИНИ

ПОМІЧНИКИ

АВТОІНСПЕКЦІЇ

Хороший помічник з'явився у працівників ДАІ Радянського району столиці України. Тут створено спеціалізований комсомольський оперативний загін дружинників-автоінспекторів, який об'єднує понад 40 ентузіастів — кращих водіїв автопідприємств. Чотири рази на місяць виходять хлопці на чергування, несуть службу на трасах, виявляють порушників, беруть участь у перевірках машин перед виходом у рейс. Члени загону взяли шефство над сімома середніми школами, де проводять з учнями заняття з безпеки руху, допомагають оволодіти професією шофера.

На рахунок дружинників-автоінспекторів уже є добрі справи. Під час одного з рейдів юнаки затримали групу розкрадів соціалістичної власності. За виявлену пильність Георгію Рябенку, Олексію Гуку і Анатолію Вітряку вручено

іменні годинники. Значком ЦК ВЛКСМ «За активну роботу по охороні громадського порядку» нагороджено керівника загону комуніста Михайла Костирю.

ДО ПІДНІЖЖА

АЮ-ДАГА

У всесоюзному піонерському таборі «Артек» завершено заїзд дітей першої зміни нового року. В Грузії, до підніжжя Аю-Дага, до ласкавих вод Чорного моря прибуло 1800 дітей-хлопчиків з усіх республік країни. Це правоплангові всесоюзного піонерського маршу «Йдемо шляхом Леніна, шляхом Жовтня».

Діти розмістилися в корпусах таборів «Гірський», «Кипарисний», «Лазурний». Під час перебування тут вони навчатимуться в загальноосвітній школі, візьмуть участь в естафеті трудових і піонерських справ, у художній самодіяльності, спортивних змаганнях.

Діти зроблять цікаві походи й екскурсії, ознайомляться з визначними місцями південного берега Криму, відвідають місто-герой Севастополь.

(кор. РАТАУ).

У лабораторіях учених

Електронний асистент

Комплекс апаратури для автоматичного стеження за самопочуттям хворого під час операції почав діяти в Харківській обласній клінічній очних захворювань. Цей електронний «асистент» створений на замовлення медиків у студентському конструкторському бюро політехнічного інституту. Мініатюрні датчики безперервно реєструють частоту пульсу і дихання, артеріальний і венозний тиск, інші показники, які визначають стан організму. Всі відомості передаються на світне табло.

Розчинна... картопля

Установку для сушіння порошкоподібної картоплі сконструювали вчені Донецького інституту радянської торгівлі. Її продуктивність — 250 кілограмів готового продукту на годину. Вона видаляє надлишкову вологу всього за 15 хвилин — вчетверо швидше, ніж раніше. В концентраті зберігаються всі поживні речовини. Заливши його окропом, господиня за лічені хвилини приготує смачне пюре.

Розчинна картопля стане в пригоді в геологічних експедиціях, на полярних зимівлях, у туристських походах.

Нова установка успішно впроваджується на харчових підприємствах РРФСР, України, Білорусії і республік Прибалтики.

(РАТАУ).

ВІДМІННИКОВІ НАВЧАННЯ — П'ЯТЬ РОКІВ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ. У ПЕРШОМУ КЛАСІ ПІДГОРІДІЯНСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО РАЙОНУ НАВЧАЄТЬСЯ СЛАВА УЛАНОВСЬКИЙ. 5 СІЧНЯ ЙОМУ МІНУЛО П'ЯТЬ РОКІВ. ВІН ВІДМІННИК. ВЖЕ У ПІВТОРА РОКУ ХЛОПЧИК ЗНАВ УСЮ АЗБУКУ, А В ТРИ — ДОБРЕ ЧИТАВ І РАХУВАВ. У СЛАВИ НЕЗВИЧАЙНА ПАМ'ЯТЬ. ПРОЧИТАВІ БУЛИ ЯКІЙСЬ ТЕСТ З ГУКІВ. ВІН МОЖЕ ПЕРЕКАЗАТИ ЙОГО ДОСЛІДНО, ЗДІБНОСТЯМИ ХЛОПЧИКА ЗАЦІКАВИЛИСЬ ПЕДАГОГИ І ЛІКАРІ.

НА ФОТО: СЛАВА УЛАНОВСЬКИЙ НА УРОЦІ.

Фото А. ЗАПАРІ.
(Фотохроніка РАТАУ).

ТІЛЬКИ ПОДІЯ

РІК 1935-й

11 СІЧНЯ. В м. Ленінград виїхала робітнича делегація для ознайомлення з життям і діяльністю С. М. Кірова, вивчення досвіду виробництва. Трибуна революції вона не знала запрошення відвідати наше місто.

8 ЛЮТОГО. Комсомольці друкарні нашого міста ухвалили відрахувати на спорудження пам'ятника С. М. Кірову одиоденний заробіток.

10 ЛЮТОГО. На заводі «Червона зірка» з ініціативи комсомольців почався рух за 10-годинний робочий день. Вони організували масовий рейд «легкої кінноти» по всіх цехах заводу, щоб перевірити підготовку робочого місця, чистоти устаткування та завантаження 420 робочих хвилин.

30 БЕРЕЗНЯ. Робітники заводу «Червона зірка» відправили книжки, портрети, слюсарний інструмент, рушники в

Аджамку та Клиши для п'яти підшефних тракторних бригад.

15 КВІТНЯ. Комсомольці заводу «Червона зірка» брали участь у суботнику на будівництві міського стадіону.

28 КВІТНЯ. Відбулася загальноміська конференція робітників-ударників промислових підприємств міста під гаслом «За культурно-виробничий похід імені І Травня».

1 ТРАВНЯ. Робітники заводу «Червоний Профінтер» віддали з чапуру бюст С. М. Кірова і встановили його на території підприємства.

13 ТРАВНЯ. Трудящі Кіровського району зібрали 100 000 карбованців на будівництво пам'ятника С. М. Кірову.

7 ЧЕРВНЯ. Комсомольці Новоукраїнського району своїми силами відремонтували Будинок піонерів.

5 СЕРПНЯ. Відбулася міська конференція комсомо-

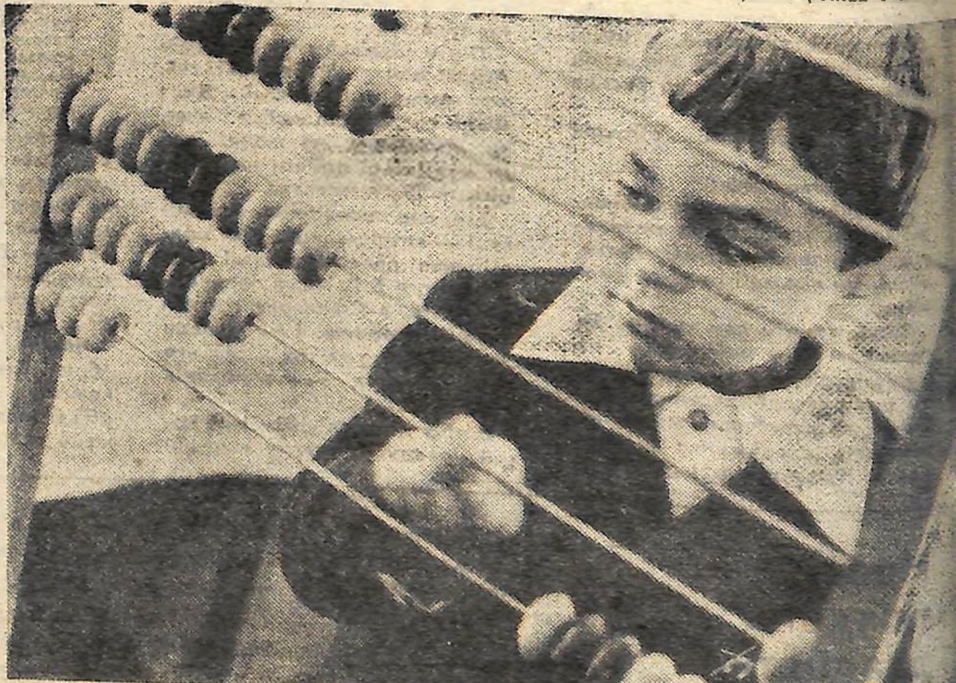
лок-активістів. 207 учасників її вирішили пожити роботу серед жіночої молоді.

12 ЖОВТНЯ. Відбувся другий обласний з'їзд трактористів-ударників. Його учасниками були комсомольці Г. Корнілов (Вігнєзівська МТС), І. Враченко (Добровеличківська МТС), О. Ухань (Хмельницька МТС) та багато інших.

17 ЖОВТНЯ. Комсомольці колгоспу імені Петровського Олено-Косогорівської сільради Великописарівського району вирушили в культурно-виробничий похід імені Х з'їзду ВЛКСМ.

13 Листопада. Відбувся загальнозаводський з'їзд стахановців заводу «Червона зірка», в якому взяли участь 800 чоловік. Вони звернулися до всіх робітників міста із закликом включитись у стахановський рух.

2 ГРУДНЯ. Відбулася перша районна конференція стахановців.

Грані моралі

НА КОРИСТЬ
БАЙДУЖОСТІ

або про те,
як іноді
приборкується
совість

Рейсовий автобус Кіровоград — Мала Риска зупинився. До салону зайшло кілька нових пасажирів. Серед них — похилого віку жінка. Вільних місць не було, і вона притулилася біля дверей. Автобус рушив.

— Поступитись місцем? — стиха звернувся Володимир Шелудько до Григорія Петриченка.

— Сиди! І так цілу ніч у дорозі. (Хлопці їхали на виїзді додому: В. Шелудько — з Миколаєва, де вчиться в суднобудівному профтехучилищі, Г. Петриченко — з Кривого Рога, де набуває професії електрослюсаря в ПТУ № 37).

Хвилину ще Володимир вагався, але, наткнувшись на глузливий погляд Григорія, вмостився зручніше і став дивитись у вікно. Петриченко вдав, що дрімає. Видно було: Володимир учинив не так, як йому підказувала совість. Неприємні почуття вили в гнітло його. Вдаваною байдужістю намагався вгамувати це почуття.

П'ятнадцятирічний Володимир Шелудько ще не вмів добре володіти собою, і тому вся внутрішня гама почуттів чітко відбивалась на його обличчі. Мабуть, і сам він зрозумів це. Насупив на очі шпалу, підняв комірець куртки і наслідував приклад Петриченка. Навіть повернувся до вікна ще більш, щоб не бачити жінки, якій не поступився місцем.

Усе це тривало кілька хвилин. Позад хлопців, що зручно вместились на місцях «для інвалідів і дітей», підвівся двадцятирічний юнак.

— Сідайте, будь ласка! — звернувся до бабусі.

Володимир Шелудько полегшено зітхнув. Проблеми вставати чи ні — більше не існувало...

У двоборстві з совістю перемогла байдужість. Певен, другого разу Володимир, як і його суїтчик, уже не вагався: нехай краще інший підведеться. Чим не вихід?

Пригадався ще один випадок. Теж із пасажирами, але кировоградського міського автобуса. Неподалік зупинки «Варшавська» шофер підібрав двох молодих дівчат (вони не встигли добігти до зупинки). А за кілька хвилин по тому контролер виписував обом квитанції, штрафуючи за безбілетний проїзд. Дівчата користувались уже пробитими талонами. Мабуть, вирішили зекономити. Квитанції вони не дочекалися, вискочили з автобуса на найближчій зупинці. Хоч і пізно, все ж їм стало соромно. Навіть задні не забрали...

Обидва випадки можуть комусь видатись дрібницями, не вартою уваги. Можливо. Але турбує те, що це трапилося з юними, тобто з тими, що починають зріле життя і, може, вперше стають перед питаннями добра і зла, людяності і бездушності, пристрасності і байдужості.

Чому ж голос совісті не перебороз байдужості, і Володимир (може, знову ж таки вперше) пішов на компроміс зі своїми власними моральними переконаннями? Чому дівчата з Новомиколаївки так заміїли червоніли?

Річ, мабуть, не тільки в недостатній вихованості. Корені байдужості сягають глибше. Вони — від невміння молоді людини аналізувати свої вчинки, відповідати за них перед власною совістю.

Керувати собою важко, але необхідно. І треба знаходити мужність поступатись особистими дрібними інтересами не тільки у великому, а й у малому. Бо воно, велике, завжди починається з малого.

Ю. ДМИТРЕНКО.

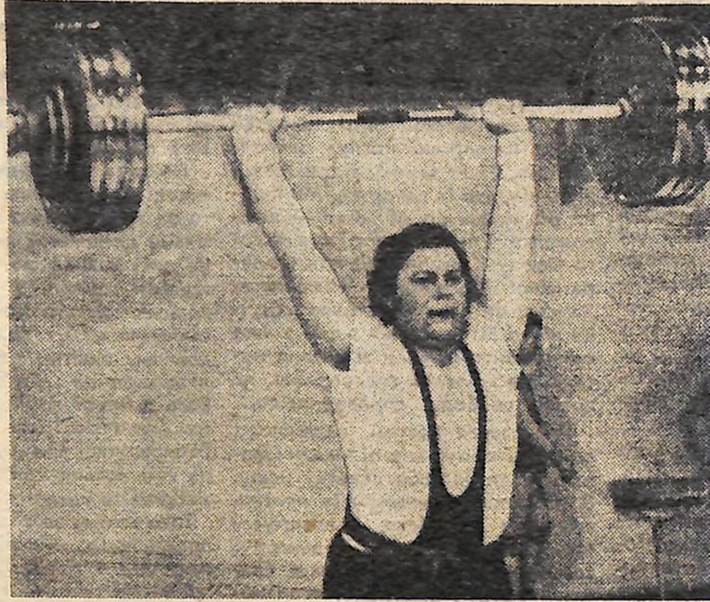
П'ять днів у Будинку фізкультури кировоградського заводу «Червона зірка» проходили перші молодіжні спортивні ігри Центральної ради товариства «Авангард» з важкої атлетики. Серед 120 штангістів — п'ять майстрів спорту СРСР, дванадцять кандидатів у майстри спорту, решта — першорозрядники.

Як завжди, першими в боротьбу вступили атлети цюнайлегшої ваги. Тут звання чемпіона дісталось членові збірної молодіжної команди України, переможцеві змагань на приз «Кубок дружба» майстрові спорту із Запоріжжя Броніславу Рижанку. Першорозрядник з Луцька Віктор Ярмолюк не мав собі рівних серед тих, хто виступав у найлегшій ваговій категорії. Найважковаго-

НЕВЖЕ
ОДИН ЗА ВСІХ?

● НЕЗАБАРОМ СТАРТИ
ДРУГИХ
РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ
МОЛОДІЖНИХ ІГОР
● У АВАНГАРДІВЦІВ
КІРОВОГРАДА ПОКИ ЩО
НАДІЯ НА ІВАНА НЕМОВА

вник Анатолій Жуйківський з Хмельницького та Олег Софронюк з Донецька набрали однакову кількість кілограмів у двоборстві — по

На фото: І. НЕМОВ.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ВАЖКА АТЛЕТИКА

215. Але у першого власна вага менша, тож перемогу зарахували йому. Донецький майстер спорту Геннадій Тищенко посів перше місце серед легкоатлетів, а його товариш по команді кандидат у майстри Сергій Баранов був сильнішим у міжсередній вазі. У середньоваговій на вищий щабель піднявся Володимир Остапенко, а кировоградський Володимир Афанасьєв у цій ваговій категорії виграв третє місце в ривку (115 кілограмів). Кандидатом у майстри спорту із Запоріжжя Володимир Шатохін дістався медалі за двоборство у першій напівважкій вазі, а в другій володарем медалі став полтавчанин Валерій Мико.

В останній день змагань мірялися силами ті, у кого власна вага до 110 й більше кілограмів. Харківчанин Віктор Васильєв (перша важка вага) заслужено став лауреатом. Героєм дня був і вихованець спортивного клубу «Зірка» штангіст другої важкої ваги Іван Немов. Наш 16-річний земляк трічі піднявся на п'єдестал пошани. В рідному місті він ривком узяв вагу в 120 кілограмів, у поштовху показав 130 кілограмів, завоювавши чемпіонський титул. Здобивши юнак удосконалює свою майстерність під керівництвом майстра спорту СРСР Георгія Мошнягуца.

У командному заліку перемогу здобули авангардці Донецька. Вони набрали 71 очко. Кировоградські дісталися 13 місце з вісімнадцяти. У них — одинадцять очок. Це ті, що приніс нашою колективній Немов, а решта п'ять учасників мали нульові оцінки. Причини тут багато. Основна — в тому, що дуже погано діють про перспективну молодь.

Попереду — другі республіканські молодіжні ігри. То хто ж захищатиме на них спортивну честь Кіровоградщини? Над цим повинні задуматись відповідальні фізкультурні працівники.

В. ТВЕРДОСТУП.

10 „Г“ — клас
СПОРТИВНИЙ

Іде обласний огляд колективів
фізкультури по впровадженню
комплексу ГПО

Підсумки можна буде підбити аж наприкінці навчального року. А тепер викладач фізкультури Людмила Максимівна Коляда наводить одну цифру — 410. Це — кількість учнів, яку залучено до складання нормативів ГПО. Заліки з фізичної та військово-технічної підготовки у школярів приймають на уроках фізкультури, у спортивних секціях, виміри роблять на спартакіадах змагань. Але як сповна визначити, яку висоту в комплексі вибірає кожен учень? А що коли дослідження провести в одному класі? Хай, скажімо, це буде 10 „Г“. Тут ми й розповсюдили «Анкету юного фізкультурника». Запитання в ній такі:

1. Коли ти почав займатись фізкультурою і спортом?
2. Твої перші результати з багатоборства ГПО.
3. Результати після тренувань (укажи, скільки часу готуєшся до заліку).
4. Чи відвідуєш ти спортивну секцію (яку, чи став розрядником, результати з того чи іншого виду спорту)?
5. У кількох змаганнях протягом року ти брав участь?
6. Чи береш ти участь у спортивно-масовій роботі за місцем проживання?
7. Участь у спортивних змаганнях під час канікул.
8. Чим тебе приваблюють уроки фізкультури?
9. Назви ім'я відомого спортсмена, на якого ти хочеш бути схожим (скажи чому).

Після розгляду відповідей на анкету з'ясувалося, що половина старшокласників по-справжньому займається спортом з 5—7 класу. І саме вони без особливих труднощів складають нормативи ГПО. Та до заліків готуються всі — за спеціальною програмою. Наприклад, Валентина Баранова спочатку стрибнула в довжину на 3 метри 40 сантиметрів («срібний» норматив), а через кілька місяців

її результат зріс на 30 сантиметрів. Кросову дистанцію (500 метрів) вона пододала спершу за 2 хвилини 12 секунд. Після місячного тренування записала показник на срібний значок — 2 хвилини. Крім цього, дівчина відвідує секцію фехтування, має другий юнацький розряд з ручного м'яча. За перше півріччя п'ять разів виступала на міських і шкільних змаганнях. А ось результати зростає майстерності Андрія Рябошаги. Через чотири місяці після першого старту він подолав стометрівку за 12,7 секунди (було 12,9), штовхнув ядро на 9 метрів (було 8). З п'ятого по восьмий клас Андрій захоплювався класичною боротьбою, тепер — мотоспортом. На старти різних масштабів виходив 12 разів.

Таке приблизно навантаження й у Володимира Макаренка, Олександра Бойка, Віталія Лісовського. Шістнадцятирічний Олександр Олексюк спортивних секцій не відвідує, але він самостійно вдосконалює свій фізичний гарт за комплексом ГПО. В його заліковій картці записано: біг 100 метрів — 13 секунд; крос 1000 метрів — 3 хвилини 30 секунд; стрибок у довжину — 4 метри 60 сантиметрів; плавання 100 метрів — 1 хвилина 48 секунд. Ному готують срібний значок, та Олександр вирішив до кінця навчального року мати золотий. Таку «проблему» вибрали й Олег Веремєєв і Віра Сіра.

Як свідчить анкета, піхто з десяти класників не бере участі у спортивно-масовій роботі за місцем проживання, лише окремі з них продовжували тренуватись під час літніх канікул — у спортивно-трудовому таборі праці «Старт», у дитячих туристських походах.

Відповіді на дев'ять запитань анкети показали, що в школі велику увагу приділяють пропаганді фізкультури і спор-

Кубок «Молодого комунара»

ту. Учні хочуть бути схожими на Олександра Дитятіна і Леоніда Буряка, Анатолія Ушакова і Валерія Харламова, Ірину Родіну і Ольгу Корбут. Бо на вечорах спортивної слави, під час бесід і лекцій у школі фізгорт розповідають учням про висоти радянських олімпійців, досягнення спортсменів республіки, говорять про підготовку до Олімпійських ігор в Москві. Численні діаграми, «Картини ГПО», спортивні куточки, таблиці рекордів теж кличуть школярів до вдосконалення своєї спортивної майстерності.

Включившись в обласний огляд колективів фізкультури, Л. М. Коляда разом зі своїми громадськими помічниками звернула увагу передусім на раціональне використання спортивної бази, ефективність проведення занять у секціях, групах ГПО. На кожен етап огляду тут чіткі намітки: що треба зробити для поліпшення результатів багатоборств ГПО, як добитись вищої якості під час позаурочних занять, як урізноманітнити форми і методи проведення спортивних заходів. Будуть тижні ГПО, зустрічі з першими значківцями. В школі оголошується конкурс на кращу постановку роботи з допризовниками — між класами, комсомольськими групами.

Про роботу колективу фізкультури а квітневому році розповість спеціальний стенд. Ному готують шкільні художники.

Чим будуть зайняті фізкультурники середньої школи № 5 наступного тижня? Конзаярі вирушають на стадіон спортивного клубу «Зірка», великий заїм учнів візьме участь у лижньому кросі. А багатоборці ГПО визнають у своєму колі найсильнішого з підтягування на перекладині. В суботу — вечір спортивної слави. Фізкультурники зі «Старту» підіють підсумки діяльності спортивно-трудового табору в минулому році, переглянуть свої зобов'язання до 60-річчя Великого Жовтня. І, звичайно, будуть показові виступи кращих спортсменів школи.

М. ВІНЦЕВИЙ.

м. Кіровоград.

БОРТЬБА КЛАСИЧНА

На шість
сходинок
вище

Спортивний зал «Динамо», що у Ворошиловграді, протягом трьох днів був у розпорядженні борців класичного стилю. Тут проходили особисті командний чемпіонат України. Дипломант Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування майстер спорту Віктор Савчук уперше завоював чемпіонський титул у цюнайлегшій ваговій категорії. Його товариш по колективу майстер спорту Станіслав Редозубов (спортивний клуб «Зірка») зайняв третє призове місце серед напівлегковаговиків. Майстри спорту Володимир Зубенко (інститут сільськогосподарського машинобудування) та Олександр Демещенко (факультет фізичного виховання педінституту імені О. С. Пушкіна) були шостими: перший — у другій середній вазі, другий — у важкій.

У командному заліку кировоградці посіли одинадцяті місце з двадцяти трьох. Це на шість сходинок вище, ніж минулого року.

В. ШАБАЛІН.

ЩОДНЯ НА ХОКЕЙНОМУ МАЙДАНЧКУ ЖЕКУ № 3 (м. КІРОВОГРАД) ТРИВАЮТЬ ПОЄДИНКИ ЮНИХ СПОРТСМЕНІВ — ІДЕ ПІДГОТОВКА ДО ЗМАГАНЬ НА ПРИЗ КЛУБУ «ЗОЛОТА ШАПКА».

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Студенти живуть у Кілі

Студенти, зрозуміло, є і в багатьох інших містах ФРН, але в Кілі їх найбільше. Університетське містечко розташоване майже в центрі міста, звичайний пейзаж порушують лише розцятковані геометричні фігури, розкидані між навчальних корпусів. Це — студентські церкви, в яких, за студентським же висловом, «відстрілюють молитви». Пройшла та пора, коли в напівтемряві божих храмів панували супокій і острах. Сучасні церкви збудовано за останнім словом архітектури, а всередині замість темних лампад — яскраве розмаїття вітражів, що осліплюють очі.

Мабуть, студенти всіх країн мають бути чимось схожими одне на одного. Та у ФРН існує два типи студентів.

Перший — це вже лісовий молодик, який у достаток чисті вряди-годи прибути у власному «мерседесі» на лекції. Це — тип «вічного студента», до якого належать синки і дочки заможних батьків.

На плакаті напис: «Мені шістнадцять, і я не хочу відмічатися на білій праці. Сьогодні нам треба 250 000 робочих місць».

За право кожного на роботу, проти безробіття, за демократизацію закону про професії!».

Вони штучно гальмують своє навчання. А куди їм поспішати? Для прекрасного життя у них є все: гроші, авто, розваги... «Вічні студенти» не складають ні екзамени, ні заліки. Вони просто ігнорують їх. Доречно запитати, чому ж тримають таких в університетах? Відповідь досить проста. Платню за навчання вони вносять вчасно? Значить, усе гаразд!

Тетяна Олександрівна Моль з презирством розповідає про самовдоволені переростків, які за все своє життя пальцем не повернули. Сидить такий «студент» на лекції, страшно на нього глянути: липке від бруду довге волосся, сам місяцями немитий. Майже

(Закінчення. Початок див. «Молодий комунар» за 30 грудня 1976 р. та 4-18 січня 1977 р.).

КОРДОНИ ЛИШЕ НА КАРТАХ

кожен із цієї когорти «золотої молоді» вживає наркотики. В стані сп'яніння вони приходять до університету, і слідом за ними — телефонні дзвінки: мама попереджає, щоб її сина сьогодні не турбували...

Іх не так уже й мало в Західній Німеччині — юнаків і дівчат, які втратили все: і минуле, і майбутнє. І ця соціальна проблема — наслідок західної буржуазної моралі, яка в центр світу ставить егоїзм, яка пропонує молодим не високу духовну культуру, а ніцїсть інстинктів, всюдозволеність і жорстокість.

Молодим людям із середнього прошарку суспільства і, тим паче, нижчого «пробитися» в університет дуже важко. Лише сім відсотків робітників навчаються в університетах. Вони становлять другий, протилежний тип західнонімецьких студентів. Претендувати на «вічність» такий студент не має ні змоги, ні грошей. За перший же невдало складений залік можуть позбавити стипендії, і тут вибрати не доводиться. З одним із таких студентів ми познайомились. Мікаель — уродженець Гамбурга, вивчає німецьку літературу. Його мрія — стати викладачем університету. Але він знає, що перед ним майже нездійсненне завдання — дістати посаду після закінчення університету надто важко. Якщо держава й економить кошти, то передусім на освіті.

Є ще одна причина, через яку перед ним у майбутньому зачиняються двері. Мікаель — член молодіжної марксистської групи «Спартак», створеної ще Розою Люксембург у 1908 році. Це — найбільша прогресивна організація молоді у ФРН. За провини поставлять Мікаелю й те, що він сьогодні бере участь у студентському парламенті, тобто самоврядуванні, бореться за надання студентам демократичних прав, збільшення стипендій, за те, щоб в університетах мали можливість вивчати марксистську літературу. Про все це йому нагадають пізніше, а нині Мікаель учить, одержує 400 марок стипендії, з яких 180 іде на податки, дві марки і 50 пфенігів — на щоденний обід в університетській їдальні. До того ж він відкладає на підручники і літературу, які тут коштують дуже дорого: один підручник — від 20 до 40 марок. Тим-то, щоб звести кінці з кінцями, Мікаель, як і

багато інших студентів, викроє час для того, щоб заробити кілька десятків марок на першій-ліпшій роботі...

Два типи студентів, котрі являють собою симпатизують один одному...

Голосуйте за НКП!

У Кілі нас запросили до клубу Німецької комуністичної партії на зустріч з місцевими комуністами. Клубом виявилась невеличка кімната в будинку на околиці міста. Стіни її були обклеєні політичними лозунгами, за столиками нас уже чекали юнаки і дівчата.

Коли Хейнц Стехр, голова комуністичної групи в Кілі, вітаючи радянських друзів говорив, що всі ми — комуністи і що це об'єднує нас, подумалося про високий смисл, на перший погляд, звичайних слів. І про велику відповідальність тих, хто їх говорить. Ми сиділи обличчям до обличчя — комсомольці і комуністи з Радянського Союзу і юнаки і дівчата Федеративної Республіки Німеччини. За нашими плечима стояла могутня рідна Вітчизна, ми жили з нею одним життям, вони ж щодня мусили відстоювати своє право на працю, свободу, справедливість...

Уже самим фактом належності до партії комуністів ці юнаки і дівчата взяли на себе нелегку ношу. За найменшу провини їх можуть звільнити з роботи, а влаштуватися їм важче, ніж будь-кому: власники підприємств, лише зачувши слово «комуніст», поспішають розклятися...

Список тих, хто перебуває в компартії, вивішено на відкритих місцях в університетських будівлях, на заводах, шахтах. За комуністами постійно слідять, і навіть на зустрічах, подібних до нашої, треба бути насторожі. Становище комуністів у Західній Німеччині нелегке. Але, як сказав Хейнц Стехр, вони — комуністи і у них у житті велика мета. Молоді німці Хельмут, Аннета, Ян — наші спірозмовники, як і багато їхніх прогресивних ровесників, ведуть боротьбу за майбутнє. І виявляється на стінах лозунги: «Голосуйте за Німецьку комуністичну партію!». А на вітровому склі «фольксвагенів», «фордів», «даквій» — невеличкі кружальця з написом: «Ті, хто не голосує за НКП, підтримують великий капітал!». На мітингах, демонстраціях комуністи Кіля відкривають людям очі. Незважаючи на те, що підтримка комуністів у Західній Німеччині — зв'язку з так званим законом за-

борони на професії веде за собою небезпеку репресій, на останніх виборах НКП зміцнила свої позиції.

Хельмут і Аннета розповідають про себе, про своє життя. А воно у них таке — робота і боротьба.

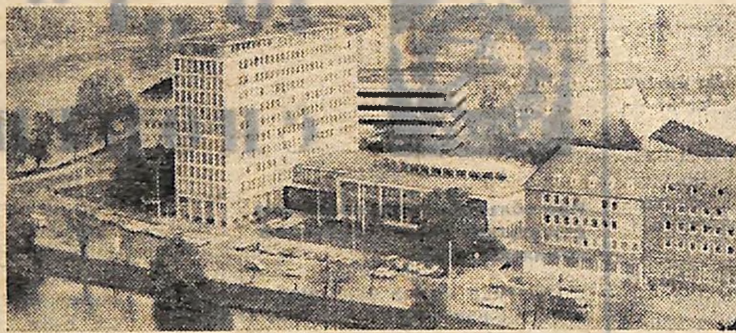
Світ поруч

Багато з того, що ми бачили на Заході, було нам знайоме. Кореспонденції і статті в газетах, книги і кінофільми, репортажі Центрального телебачення... Сьогодні, врешті, дуже легко, зручно вмотивувати на каналі, бачити і знати все, що діється на білому світі. Але варто хоча б інколи вибратися в цей білий світ, щоб далеко від свого дому міцно потиснути правцю другу і відкрито глянути в очі недругові.

Поїздка за кордон — чи то в складі художнього колективу, чи то за туристською путівкою — не тільки допомагає відкрити для себе досі незнайоме, а й по-новому оцінити звичне. У капіталістичних країнах багато чого нам, радянським людям, здається чужим, дивним, навіть невірним. Ми дивимося на життя, розуміємо його з іншої соціальної позиції. І там, на чужині, ще ближчою стає Батьківщина, яка дала тобі погляд на світ всемасштабний і зростила добром та щедрістю.

Така вже доля туриста: його всепоглинаюча цікавість обмежена жорсткими рамками профспілкової відпустки. Не все побачено, не все пізнано. Та мета подібних поїздок вимірюється не одними туристичними розвагами. Збільшилась кількість радянських туристів, які виїжджають у країни Заходу, на вулицях міст Радянського Союзу дедалі частіше зустрінеш іноземця. Діалог миру відбувається не тільки між урядами, а й між народами. І ті, короткі зустрічі, розмови між молоддю різних країн стають іще одним кроком до взаєморозуміння. Сподіваємося, що й наші зустрічі в Данії, Англії, ФРН та Франції послужили цій високій меті.

Ще зовсім недавно холодні, відчужені кордони лежали не лише між країнами, а й проходили кризь серця людей. Сьогодні, завдяки зусиллям прогресивного людства, і перш за все нашої Батьківщини, холодна крига недоброї лополі тане. Комуністи багатьох країн роблять свою справу. Щоб, можливо, колись кордони залишилися лише на картах...

МІСТО КІЛЬ.

Фото автора.

КОМУ ЦЕ ВИГІДНО

Останнім часом на сторінках західної преси, в передажах радіо і телебачення настирливо мусується теза про «зростаючу воєнну небезпеку», яка нібито загрожуватиме Заходові з боку Радянського Союзу. В цій гвено імпровізованій певними західними колами пропагандистській кампанії беруть участь знайомі особи. Це і генеральний секретар НАТО Лунс, і верховний головнокомандуючий збройними силами цього блоку в Європі американський генерал Хейл, і шеф Пентагону Рамсфелд, і директор ЦРУ Буш, і інші «рицарі холодної війни».

У ході цієї кампанії Пентагон подав Дж. Картеру, обраному новим президентом США, чималу (в кілька тисяч сторінок) доповідь, автори якої з упертістю, гідною кращого застосування, намагаються довести «необхідність» дальшого нарощування воєнної моці США й асигнування на цю мету нових десятків мільярдів доларів. А щоб «підкріпити» ці вимоги, американські «яструби» роздувають у країні воєнний психоз, залякуючи американців висмоктаною з пальця «радянською воєнною загрозою».

Не треба піддаватися великій прозорливості, щоб зрозуміти, в чій інтересах ведеться ця кампанія і хто стоїть за сипною трубадури мілітаризму.

Найближчим часом американський конгрес затверджуватиме воєнний бюджет на наступний фінансовий рік, і в проєкт цього бюджету новий президент Дж. Картер може внести зміни. Як відомо, під час передвиборчої кампанії він обіцяв виборцям дещо скоротити воєні роздути воєнні витрати. Така перспектива стріжила насамперед керівників воєнного бізнесу, тих фабрикантів зброї, які наживають мільярди грошей на поставках Пентагону. Легко сказати: адже вони можуть втратити частину своїх прибутків! І військово-промисловий комплекс пустив у хід весь свій вплив, щоб створити обстановку неспівної істерії і не допустити скорочення асигнувань на озброєння.

Більше того, його ставлення в Пентагоні і конгресі наполягають на дальшому збільшенні воєнного бюджету, на розробці і виробництві нових видів та систем зброї. Це обіцяє фабрикантам зброї нові нечувані прибутки.

(ТАРС).

21 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Вірші про

Батьківщину у виконанні московських школярів. 10.00 — К. т. Художній телефільм «Пригоди на Далекій Півночі». 5 і 6 серій. 11.40 — К. т. «Лейтенантський університет мільйонів». 14.00 — Документальний фільм «В. І. Ленін. Останні дні життя». 14.20 — К. т. «Візерунки». 14.50 — К. т. «Москва і москвичі». 15.20 — Фільм — дітям «Діти Наміру». 16.30 — К. т. «Випахидини». 17.00 — К. т. М. Горький. Нарис «В. І. Ленін». 17.30 — «Екран запрошує». Образ В. І. Леніна в кіножурналі. 18.00 — «День за днем». (К. т.). 18.15 — Художній фільм «Лейтенант у Польщі». 19.50 — К. т. «Наша біографія. Рік 1928». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Концерт народно-го артиста СРСР, лауреата Ленінської премії С. Ріхтера. 22.15 — Спортивна програма. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Наша біографія. Рік 1928». 11.00 — Новини. 11.15 — Концерт класичної музики. 11.40 — «Шкільний екран». Російська література для учнів 10 класу. 16.25 — «Шляхом Великого Жовтня». 16.55 — Документальний фільм «Три весни Леніна». 18.00 — «Мелодії народів світу». Концерт. 18.30 — «П'ятирічка ефективності і якості». 19.00 — Вісті. 19.30 — «Поезія». 20.00 — Концерт симфонічної музики. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Художній фільм «Серце матері». 23.10 — Новини!

СУБОТА

22 СІЧНЯ
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика.

ка. 9.30 — К. т. «АВВГДейка». 10.00 — «Для вас, батьки». 10.30 — К. т. «Ранкова лоща». 11.00 — «Більше хороших товарів». 11.30 — К. т. «Розповіді про художників». 11.55 — К. т. Концерт. 12.40 — К. т. Кіножурнал «Хочу все знати». 12.50 — К. т. «Літературні читання». К. т. «В гостях у казки». Художній фільм «Снігова королева». 16.00 — К. т. «Здоров'я». 16.30 — К. т. Мультифільми. 17.00 — К. т. «Очепеніє — неможливість». 18.00 — Новини. 18.20 — Документальний телефільм «Скунини дум». 19.25 — К. т. Закладний концерт Всесоюзного телефестивалю «Пісня-79». (21.00 — «Час»). 22.45 — К. т. Чемпіонат Європи з багатобор-

ства. Ковзани. Чоловіки. По закінченні — новини.
ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Фільм-концерт «Зимової казки». 10.30 — «Екран передового досвіду». 11.00 — Новини. 11.15 — «Суботній репортаж». 11.45 — «Життєвий запис». Антологія революційної та радянської пісні. 12.05 — Чемпіонат СРСР з волейболу. Жінки. 12.35 — «Екран молодих». 13.05 — Телеуніверситет «Здоров'я». 13.35 — Мультифільм «Славне каченя Тім». 14.05 — Науково-популярний фільм «Хто і як створює фільм». 14.45 — «Славне коло». 15.45 — «Сонячне коло». 17.00 — «Автомобіліст». 17.45 — Естрадний концерт. 18.00 — «У світі рослин». 19.00 — Вісті. 19.30 — «Наша біографія. Рік 1928». 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Художній фільм «Вірність матері». 22.55 — Новини.

НЕДІЛЯ

23 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика для дітей. 9.30 — К. т. «Будильник». 10.00 — К. т. «Служу Радянському Союзу!» 11.00 — К. т. «Зустріч юнкора телебачення «Орля» з Героєм Соціалістичної Праці Генеральним авіа-

конструктором О. К. Антоновим. 12.00 — К. т. «Мушкетерська». 12.30 — К. т. «Славне коло». 13.30 — «Екран великого шалуху». Художній фільм «Людина з рушницею». 15.15 — К. т. «Літературні бесіди». 16.10 — К. т. «За нашими лісами». 17.00 — К. т. «Міжнародна панаорама». 17.30 — К. т. Мультифільми. 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Клуб кінополювання». 19.15 — К. т. Д. Кабалевський. Симфонічна поема «Весна». 19.20 — Художній фільм «Золотий ешелон». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Концерт. 23.00 — К. т. Чемпіонат Європи з багатоборства. Ковзани. Чоловіки. Норвегія. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Мальовища України». 10.30 — «Тележурнал мексиканців». 11.00 — Для дітей. «Олімпіада-маленька». 11.30 — «Поезія». 12.00 — «Так у галасливому роду повелось». 12.45 — Для школярів «Зелений воєнник». 13.15 — «Надішлі з книгою». О. Фадєєв. «Розгром!». 13.50 — «Слава» солдатева». 14.30 — Фільм — дітям. «Ніч нечистики». 16.00 — «Славне коло». 16.55 — «Танцює з цим». 17.40 — «Сатиричний об'єкт». 18.00 — «Ділові особи та виконавці». 19.00 — Вісті. 19.30 — Концерт. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Художній фільм «Діла давно минулих днів». 23.05 — Новини.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-33, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БК 16820, Індекс 61197, Обсяг 0,5 друк. ар., Зам. № 26, Тираж 60 000.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.